

श्रीः
श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः

ஈசாவாள் யோபநிஷத்தில் சில
விரேஷு விஷயங்கள்

(1) கர்மங்களின் வ்யவஸ்தை

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்கரஹுத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், முதலில், ஶாங்கர யாதவ பாஸ்கராதிகளின் பக்ஷிங்கள் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு விருத்தங்களாக இருக்கின்றனவென்று நிருபித்துவிட்டு, பிறகு தமது பக்ஷித்தின் ஸ்தாபநத்தை விள்தரிக்கும் அவஸரத்தில், “அதே ஸ்வீஶா ஜஹாயம்” [ஸ்கல் ஸ்ருதி ஸம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அடிப்பாயம் இதுவே] என்று பின்வருமாறு அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

“अत्रेदं सर्वैशाखादृश्यम्। जीवात्मानः स्वयमसङ्कृचितापरिच्छन्ननिर्भलज्ञानस्वरूपा-
स्तत्तः कर्मरूपाविद्यावेष्टितास्तत्तकर्मानुरूपज्ञानसङ्कोचमापन्नाः ब्रह्मादिस्तंबपर्यन्त-
चिविधिविचित्रदेहेषु प्रविष्टास्तत्तदेहोचितलब्धज्ञानप्रसरास्तत्तदेहात्माभिमानिनस्तदुचि-
त्तकर्माणि कुर्वाणास्तदनुगुणसुखदुःखोपभोगरूपसंसारप्रवाहं प्रतिपद्धन्ते । एतेषां स-
सारमोचनं भगवत्प्रपत्तिसन्तरेण नोपद्धत इति तदर्थं प्रथममेषां देवादिभेदरहितज्ञानै-
काकारतया सर्वैषां साम्यं, तस्याऽपि सरूपस्य भगवच्छेषतैकरसतया भगवदात्मकतां
भगवत्स्वरूपं च हयप्रत्यनीककल्याणैकतानतया सकलेतरविसज्जातीयमनवधिकाति-
शयासंख्येयकल्याणगुणालयं स्वसङ्कल्पप्रवृत्तसमस्ताचिदचिद्वस्तुजाततया सर्वस्यात्म-
भूतभित्येतत्सर्वं प्रतिपाद्य, तदुपासनं साङ्गं तत्प्रापकं प्रतिपादयन्ति शाखाणि ॥”

[ஸ்கல பராஸ்த்ரங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராய மென்னவென்று;-- ஜீவாத்மாக்க எள்ளாம் கேவலம் ஜ்ஞாநத்தையே தர்மமாக உடையவை. அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித ஸங்கோசமுமற்றது; ஸ்கல தேஹங்களிலும் ஸ்கல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக் கூடியது; ராகம் தவேஷம் முதலிய தொழிங்கள் அதனிடம் இல்லை. ஆனால், ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்தையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு, அந்த ஜீவாத்மாக்கள் அவரவர்களுடைய கர்மங்களின் தாரதம் யத்திற்கு அதனுபமாகத் தமது தர்மமாகிற ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவிதமான ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன. அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத்ரம் அல்பமாயுள்ள ஸ்தம்பமென்று சொல்லப்படும் பூச்சி பர்யந்தமான பலவித விஜித்ர தேஹங்களுள் புகுந்தவைகளாய், அந்தாந் தந்தேஹுத்திற்குத் தக்கவாறு [அல்பம் அதைவிட அல்பம் இவ்வாறு] தாரதம்யத்தை யுடைய ஜ்ஞாந விளக்கத்தைப் பெற்றும், அந்தந்தத் தேஹுத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்துக் கொண்டும், அத்தற்கு யோக்யங்களான வ்யாபாரங்களில் ப்ரவர்த்தித்தும், அந்தந்த வ்யாபாரங்களால் ஏற்படும் ஸாக்துக்கங்களை அனுபவித்துக் கொண்டும், இம்மாதிரி தொடர்ந்து வரும் ஸங்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹுத்தில் அகப்பட்டு

நிற்கின்றன. இவைகளுக்கு இந்த ப்ரவாஹத்திலிருந்து விடுமாசநம் பகவானிடத்திற் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி ஒன்றுலேயே கேரக்குடியதாத தால், பாஸ்தரங்களைல்லாம், முதலில் தேவ மறுவியாதி ரூபங்களான பேதமனைத்தும் தேஹுத்தைப் பற்றியதே என்றும், அந்தத் தேஹங்களில் இருக்கும் ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேதமும் இல்லை யென்றும், அந்த ஆத்மாக்கள் ஸர்வ தேஹ ஸர்வ காலங்களிலும் பகவா ஆக்கே ஶோஹமாயிருக்கிறபடியால் அவை எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, பிறகு பகவானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை விளக்க ஆரம்பித்து, அது எவ்வித ஹேயஸம்பந்தமும் மற்ற ஶாத்த ஆரங்கரூப மென்றும், அந்தக் காரணத்தினாலேயே அது மற்றை வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அத்யந்த விலக்கன மென்றும், அது அளவற்ற மேன்மையை யுடைய கணக்கற் கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிட மென்றும், தனது ஸங்கல்பமாத்ரத் தால் சேதாசேதந ரூபமான ஸகல வஸ்துக்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆத்மாவாக இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ஸகல அங்கங்களுடனும் அந்தப் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்றும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன]. இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன வென்றால் :— ‘ஸ்ரீ பகவான் ஸர்வ நியந்தா ; அவன் விபு ; அவனை உபாவிப்பதே அவனை அடைவதற்கு உபாயம். அந்த உபாவாத்தை அதன் அங்கங்களுடனே செய்யவேண்டும் என்பது.

‘ஸ்ரீவாஸ்யம்’ என்னும் இந்த உபநிஷத் முதல் முதலில் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள தத்வத்தை விளக்குகின்றது. ஈஶா-ஸப்ரவரனால்; அதாவது: நியமிக்கிறவனால், இம் [அந்த ஸப்ரவரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டன வான சேதாசேதங்கள் அடங்கிய] இந்த ஜகத் முழுவதும், வாஸும்-வ்யாப்யம். அதாவது:—இவ்விடத்தில் தென்படும் வஸ்துக்களைல்லாம் அவனால் புகுரப்பெற்று அவனுக்கு அதிநங்களான ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவர்த்திகளை உடையவை. ‘வாஸு’ என்பதற்குத் தன்னால் வ்யாப்யமாக இருக்கின்றது என்று பொருள் கொள்வதுபோல, ஸஸிந் வாஸநியம் [ஸர்வாதாரமான தன்னிடத்தில் எல்லாம் அடக்கிக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது] என்றும் பொருள் கொள்ளக்கூடும். “ஸ்ரீவாஸௌ ஸமஸ்த சுவஸ்திரேतி வையதः। ததஸஸ வாஸுदேவः” [இவன் எவ்விடத்திலும், எல்லாம் இவனிடத்திலும் வயிக்கிறபடியால் இவனுக்கு வாஸுதேவன் என்று பெயர்] என்ற ஸ்மருதி சொல்லுகின்றது. இப்படி இவன் எல்லா வற்றியுள்ளும் ப்ரவேசரித்து எல்லாவற்றையும் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் இவன் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாகிறான். ஸ்ரீ தேபரிகன், தாம் அநுக்ரஹித்திருக்கும் பாஷ்யத்தில் மங்கள ஸ்ரீலூகத்திலே இந்தப் பொருளை ஸுசிப்பித்திருக்கிறார்: “ஸ்ரீஶாநஸஸஹஜமஹீஸா ஸ்ரீமுதாந்தராத்மா...

ஸ்குரதி புருஷ வாஜினா் சங்ஹிதாந்தே ॥” [‘ஸ்வீஶானः’ எல்லாவற்றுக்கும் ஈப்பிரவரன் என்பது ‘இஶா’ என்பதிலுள்ள இடம் என்பதன் விளக்கம்; ‘ஸஹஜமஹிமா’ இயற்கையாயுள்ள மஹிமையுடன் கூடினவன் என்பது ‘வாஸம்’ என்பது லுள்ள ‘வஸ்’ என்னும் தாதுவின் அர்த்தத்தை விளக்குகின்றது. அப்படி வ்யாபித்து நிற்பது அவன் தூ வைஹை மஹிமையன்றோ? அப்படி நியந்தா வாகவும் வ்யாபகஞகவும் இருக்கின்றபடியால் அவன் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாகிறான் என்பதை ‘ஸ்வீஶுதாந்தராத்மா’ என்யது தெரிவிக்கின்றது]. எல்லாம் ப்ரஹ்மாத்மகமே என்பதுதான் தத்வம்.

இவ்வாறு தத்வத்தை விளக்கினிட்டு, இரண்டாவது மந்த்ரத்தில், அந்தப் பரமபுருஷீன் உபாவீக்கும் முறையை விளக்குகின்றார். அந்த முறையாவது:—பரமபுருஷீன் உபாவீக்கிறவன் தனக்கு உரிய நித்ய நைமித்திகாதி கர்மங்க ஜொல்லாவற்றையும் பல ஸங்கம் முதலியவற்றைத் தூர விலக்கியாவஜ்ஜீவம் அந்த உபாஸநத்திற்கு அங்கமாக அதுஷ்டித்து வரவேண்டும் என்பது தான் ஸ்ரீ பகவத்தேதை ‘யங்காநதபः-கர்ம ந த்யாஜ்ய கார்யமேவ தत्’ [18-5] என்னும் ஸ்ரீலாகத்தின் பாஷ்யத்தில் வைதிக் கர்ம ஸுமுக்ஷுணா ந காநாசி஦பி - த்யாஜ்யம்। அபிது ஆப்ரயாணாதாஹ: கார்யமேவ..... உபாஸன குஷ்டாஂ உபாஸனநிஷ்பதிவிரோதிக்ரமவிநாஶநானி” என்று ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் அதுக்ரஹித்திருக்கிறார். ‘உபாஸநமே’ பரமபுருஷ ப்ராப்திக்கு ஸாக்ஷாத் ஸாதநம்; ஆனால் அதற்கு அங்கமாகக் கர்மங்கள் அதுஷ்டிக்கப் பட்டு வரவேண்டும்’ என்பது இதன் பொருள். ஆனால் இந்தக் கொள்கையை ஆகோஷபிக்கிறவர்கள் பலருண்டு. ஸ்ரீ வ்யாஸ பகவான் ப்ரஹ்ம ஸுத்ரத்தில் 3-வது அத்யாயம் 4-வது பாதம் புருஷார்த்தாதிகரணத்தில் இந்த விஷயத்தை விசாரித்திருக்கிறார். இது விஷயமான ஆகோஷபம் என்ன? அதைப்பற்றிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் நிர்ணயம் என்ன? அந்த நிர்ணயம் இந்த மந்த்ரத்திற்கு ஒத்ததா? இத்யாதியான விஷயங்களை அறிந்துகொள்வது ப்ராப்த மாகையால், அந்த அதிகரண விஷயத்தை இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லுகிறோம்.

அந்த அதிகரணத்தின் பூர்வ பக்ஷமாவது:—சில ஸ்ருதிகள் ஸிங்கங்கள் இவை முதலியவைகளால் வித்யையைக் காட்டிலும் கர்மத்திற்கு ப்ராதாந்யம் வேதாந்தங்களில் ஸுசிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், வித்யை கர்மத்திற்கு அங்கமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. அதாவது: கர்மமே மோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாத் காரணம்; வித்யையால் கர்மத்திற்கு அபேக்ஷிதமான யோக்யதையை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, பிறகு கர்மத்தைச் செய்து அதன் பலமாகவே நற்கதியை அடையவேண்டும் என்பது தான். “ஆத்மா வாடரே திஷ்டுவः” [ஆத்மாவைத் தர்பிக்கவேண்டும்] “தமேவைக் ஜானதாத்மாநம்” [அந்த ஆத்மா ஒன்றை அறிதல் வேண்டும்.] இவை முதலான ஸ்ருதிகள் ஜீவாத்மாவைப்பற்றியே பேசுகின்றன. ஜீவாத்மாவின் யதாவஸ்தித் ஸ்வருபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதே இவைகளின் கருத்து. ஆத்மா நித்யம் என்பது முதலிய

ஸ்வருப ஜ்ஞாநம் ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு ஸம்ஹாரத்தைச் செய்து, அந்த ஜீவாத்மா செய்யப்போகும் கர்மத்தின் அறங்டாநத்திற்கு அதிகார த்தை உண்டுபண்ணுவிற்று. ஆகையால் அந்த ஆத்ம வித்யை அந்தக் கர்மாவுக்கு அங்கமானின்றது. அந்த ஜ்ஞாநம் ஜனிக்காவிட்டால் தேஹாந தரத்தில் அதுபனிக்கூடிய ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளைப் பலமாக உடைய கர்மங்களை அதுஷ்டியப்பதற்கு ப்ரவ்ருத்தி உபபந்நமாகமாட்டா தன்றே? ஆகையால் அது பரம்பரையாகவே காரணம், “**஗ிருவி஦ாஸோதி பரம்**” ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம் பரத்தை அடைவிப்பிக்கும் என்பது முதலிய வாக்யங்களிலுள்ள ‘ப்ரஹ்ம’ ஶப்தமும் கர்மத்தின் கர்த்தாவாகிய ஜீவனையே குறிக்கின்றது. ‘ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்திற்குப் பர ப்ராப்தி ரூப மான பல மொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே; அதன் கருத்து என்ன?’ என்றால், ‘அந்தப் பல ஸ்ருதி யெல்லாம் கேவலம் அர்த்த வாதம்; அதாவது: ஸ்ருதிக்கு அந்தப் பலத்தில் தாத்பர்யமில்லை’ என்றே சொல்லவேண்டும். ஸ்ருதிகளில், கர்மங்களுக்குச் சொல்லப்படும் பல ஸ்ருதிகள் அர்த்தவாதங்களே என்று பூர்வ மீமாங்களையில் சிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றே? ஸ்ருதி வாக்யங்களைப் பரிசீலிக்கும் செய்தால் இம்மாதிரி கர்மமே அங்கி; வித்யை அதற்கு உபகாரகமே [அங்கம்] என்பது ஏற்படும்.

விங்கங்களும் இந்த நிர்ணயத்திற்கே ஸாதகங்களாயிருக்கின்றன. (1) ப்ரஹ்ம வித்தமர்களான கேகயர், ஜாகர், கேபரித்வஜர் முதலிய பெரியோர்க ளெல்லாரும் யஜ்ஞங்களையே ப்ரதாநமாகச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி அவர்கள் கர்மத்திற்கு ப்ரதாநயம் கொடுத்து வந்தார்க ளென்பது கர்மமே அங்கி வித்யை அதற்கு அங்க மென்பதற்குத் தெளிவான விங்கம். (2) “**யதை வி஦ியா கரோதி...ததை வீர்யவத்தை மாவதி**” [எந்தக் கர்மாவான து வித்யையைக் கொண்டே செய்யப்படுகின்றதோ, அதுவே ஸ்லாக்யம்] என்பது முதலிய வாக்யங்களும் ‘வித்யை முதல், கர்மம் பிறகு, அந்தக் கர்மத்தை விருந்தே மோக்ஷம்’ என்பதை ஸுஉசிப்பிக்கின்றது. (3) மற்றுமோரிடத் தில் “**த வி஦ியா கர்மணி ஸமந்வாரமேதே**” [பராஹோகம் போகிறவனை வித்யை கர்மம் இறண்டும் அதுவர்த்திக்கின்றன] என்னும் வாக்யம் வித்யைக்கும் கர்மத்திற்கும் ஒரு ஸம்பந்தம் இருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகின்றது. அந்த ஸம்பந்தம் அங்காங்கி பாவமென்றே தெரிகின்றது. (4) “**ஆசார்யகுலாகே கம்பிதய...குடும்பே ஸாத்யாயம஧ியான**;” [ஆசார்யனிடமிருந்து வேதத்தைக் கற்றுக் கார்த்தும்த்ய தர்மத்தில் இருக்கிறான்] என்பது அத்யயநத்திற்கு க்ருஹஸ்த தர்மத்தில் விநியோகத்தை ஸுஉசிப்பிக்கின்றதன்றே? ‘அத்யயநம்’ என்பது அர்த்த ஜ்ஞாநபர்யந்த மென்பது பூர்வமீமாங்களையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அர்த்த ஜ்ஞாநத்திற்குக் கர்மத்திலேயே விநியோகம் சொல்லப்பட்டிருந்தால் வித்யை அங்கம், கர்மம் அங்கி என்று என்பதை விளக்கங்கள்லையா? (5) “**குருக்கே**

கமாணி ஜிஜிவிஷேஷத்துடன் ஸமா: [நாறு வர்ஷம் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமானால், கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே அப்படி ஜீவித்திருக்க இச்சித்திரு] என்னும் வாக்யத்தில் யாவதாயுதம் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று விதிக்கிறபடியால், ‘கர்மமே ப்ரதாநம்; அதுவே ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதா’ மென்று கர்மத்திற்கு ப்ராதாந்யம் சொல்லப் படுகிற தன்றே? தனது கூக்ஷிக்கு அநுகூலமாகப் பூர்வபகவி கூறும் விங்கங்களுள் இது முக்யமானது. ஏனென்றால், இந்த வாக்யம் ஆத்ம ஜ்ஞாந மூள்ளவனை அந்த ஜ்ஞாநத்திலிருந்து திருப்பி யாவத்ஜீவம் கர்மா நுஷ்டாநத்தில் நியமிக்கிறதுபோலத் தோன்றுகின்ற தன்றே? இம் மாதிரியான விங்கங்களை ஆதாரமாக அவலம்பித்து, ‘கர்மா நுஷ்டாநத்தாலேயே புருஷார்த்தம் லபிக்கக்கூடும்; வித்யை கேவலம் கர்மத்திற்கு உபகாரகம்’ என்று பூர்வபகவிகள் நிர்ணயிக்கிறார்கள்.

இவைகளுள் ஐந்தாவது விங்கத்திற்கு விஷயமாகிற வாக்யத்தின் அர்த்தத்தின் விசாரமே இங்கு ப்ரஸ்துதம். ஆனாலும், மற்றை ஶங்கைகளுக்கும் வித்தாநத்திகள் என்ன ஸமாதாநங்களைச் சொல்லு கிறார்கள் என்பதை ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ப்ரஸ்துத விசாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். (1) ‘தத்துவஸி’ இத்யாதியான வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகிறபடியால் ‘ப்ரஹ்ம’ ஶப்தம் ஜீவனைக் குறிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடுமென்றும், ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம் என்பது க்ரதுகர்த்தரவாக இருக்கும் ஜீவாதி ஸ்வரூபத்தின் ஜ்ஞாநமே பாகலா மென்றும், அந்த ஜ்ஞாநம் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்து கொண்டு அது வழியாகக் கர்மத்திற்கு ஶேஷமாகின்ற தென்றும், அவ் விடத்தில் புருஷார்த்த மொன்று பலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே என்றால் அது கேவலம் அர்த்தவாதமே யென்றும், இவ்வாறும் பூர்வ பகவிகள் வாதிக்கிறார்கள்? இது அநுபயந்நம். வேத்யம் [முமுக்ஷூ வால் அறியப்படவேண்டியது] என்று சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மமானது, கர்ம கர்த்தாவாகிற ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டபொருளே; ஏனென்றால், ‘அந்த வேத்யமான ப்ரஹ்மம் ஹேய குணத்திற்கு ப்ரத்யாகிம்; அநவதிகாதிஶய கல்யாண குணைகரம்; ஸ்வ ஸங்கல்பத்தாலே மாத்ரம் ஜகத்தின் உத்பவம் ஸ்திதி லயம் இவைகளைச் செய்கின்றது; அது ஸர்வஜ்ஞம், ஸர்வஸக்தி, வாக்குக்கும் மாஸ்ஸாக்கும் எட்டாத ஆநந்தத்தை உடையது; ஜீவன்களுக்கு அதிபன்; ஸகலத்திற்கும் நியந்தரு’, இவ்வாறு உபநிஷத் வாக்யங்கள் உத்கோவிக்கின்றன. அந்த வாக்யங்களில் ஜீவனுக்கு இந்தக் குணங்களின் கந்தம் இருப்பதாகக்கூடச் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் வேத்யமாகச் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மமானது க்ரது கர்த்தாவாகிற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமே என்று சொல்வதற்கு உபபத்தி யொன்றுமில்லை. ஆகையால் பரமபுருஷனை விஷயமாக உடைய வித்யைக்கு அவ்வெவ்விடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தத் ப்ராப்தி ரூபமான அம்ருதத்வ பலஸ்ரவணம் அர்த்தவாதமாகமாட்டாது.

(2) ப்ரஹ்மவித்துக்கள் யாவத்ஜீவம் கர்மங்களை அறஷ்டித்துக் கொண்டு வந்தார்கள் என்னும் காரணத்தால் ‘கர்மமே மோக்ஷத்திற்குக் காரணம், வித்யை அதற்கு அங்கம்’ என்று சொல்வதும் உபயநம் து. கர்மங்களைச் சில ப்ரஹ்மவித்துக்கள் அறஷ்டித்தார்கள் என்று தெரிவது போல வேறு சில ப்ரஹ்மவித்துக்கள் கர்மங்களை விட்டிருக்கிறார்களென்றும் தெரிகின்றது “க்ஷய: காவ்யோ: ‘கிம்ரீ வயப்பூத்யாமஹ? கிம்ரீ வய யத்யாமஹ? [காவதேயர்கள் என்று சில ப்ரஹ்ம வித்துக்கள் உண்டு. அவர்கள் ‘எதற்காக நாங்கள் அத்யயநம் செய்யவேண்டும்? என்ன ப்ரயோஜ நத்தை உத்தேசித்து நாங்கள் யாகங்கள் செய்யவேண்டும்?’ என்று கேட்டார்கள்] என்று கர்மங்களுடைய அநாசார தர்ஶநமும் இருக்கிறபடியால் கர்மங்களே ஸாக்ஷாத் புருஷார்த்த ஹேதுவென்று சொல்வது சரியன்று.

(3) “யதே வி஦्यயா கரोतி தद् வீர்யவத்ரं ஭வति” [எந்தக் கர்மமானது வித்யையை ஸாதநமாகக்கொண்டு செய்யப்படுகிறதோ அது வீர்யவத்தர மாகின்றது] என்னும் வாக்யத்திலிருந்து வித்யை கர்மத் திற்கு அங்கம் என்று ஏற்படவில்லையா? என்பது பூர்வபகவிகளின் மூன்றாவது கேள்வி. இந்த வாக்யம் “உத்ரி஥முபாசித” என்று உத்தித வித்யை ப்ரஸ்தாவிக்கப்படு மிடத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ‘யது’ [எது] என்பது ப்ரஸ்துதமான அந்த உத்தித வித்யையே நிர்த்தேசிக்கவேண்டும்; மற்றை வித்யைகளுக்கு இவ்விடத்தில் அந்வய மில்லை. இதுதான் ஸமாதாநம். நிற்க: வாக்யத்தில் பதங்களின் அந்வயத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். ‘எந்தக் கர்மாவைச் செய்கிறேனே அந்தக் கர்மாவை வித்யையை ஸாதநமாகக்கொண்டு செய்யவேண்டும்’ [யத்ரியதே தத்தியா] என்று அந்வயம் இருந்தால், அப்பொழுது இது ஸர்வ வித்யைகளுக்கும் ஸாதாரணமென்று சொல்லலாம். இவ்விடத்தில் அப்படியில்லை. ‘எது வித்யையை ஸாதநமாகக்கொண்டு செய்யப்படுகின்றதோ, அது வீர்யவத்தரம்’ என்று வித்யையைக் கொண்டு செய்யப்படும் கர்மம் வீர்யவத்தர மாரும் என்று மாற்றம் சொல்லப்படுகின்றது. நிற்க: ‘யதே’ [யாதொன்று] என்பதிலுள்ள ‘ஏவு’ என்பது ஒரு ப்ரவித்தமான நிர்த்தேசாத்திற்கு ஸ-சகம். அப்படிப்பட்ட ப்ரவித்தி ப்ரஸ்துதமான உத்தித வித்யைக்கு மாற்றம் ஸம்பங்கிக்கு மாகையால், இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் கர்மஶோஷத்வம் வித்யாஸாமாந்யத்திற்கு உண்டு என்று நிர்ணயிக்க ஹேதுவில்லை.

(4) ‘இவ்விடத்திலிருந்து போகும் ஜீவனை வித்யை கர்மம் இரண்டும் சேர்ந்து தொடர்ந்து போகின்றன’ [த் வி஦்யாகர்மணி ஸமஞ்சாரமே] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸாஹித்யம், அவையிரண்டும் பரஸ்பரம் ஸம்பந்தப்பட்டே போகின்றன வென்பதை நியமிக்கின்றது என்று சொல்வதும் சரியன்று. வித்யை தனது பலத்தைக் கொடுப்பதற்கும், கர்மம் தனது பலத்தைக் கொடுப்பதற்கும் புருஷனைத் தொடரக்கூடு மாதலால், அவையிரண்டுக்கும் பிரியக்கூடாத ஒரு ஸம்பந்தத்தை அது ஸ-உசிப்பிக்கின்றது என்று கொள்வதற்கு இடமில்லை.

(5) வேதத்தை அத்யயநம் செய்தவனுடுகே கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன வென்பதிலிருந்து ‘வேதாத்யயநம் முந்தியது ; கர்மாநுஷ்டாநம் பிந்தியது’ என்று ஏற்படுகின்றது என்பது சரியே. ஆனால் அந்த அத்யயநம் அர்த்தாவபோதத்துடன் செய்யப்படும் அத்யயநத்தையே குறிக்கின்றது என்று சொல்ல இடமில்லை. அத்யயந மென்பது நியமத்துடன்கூடிய அக்ஷிராஸி க்ரஹணமாத்ரத்தையும் குறிக்கும். அப்படி அத்யயநம் செய்தவன் அதனால் ஸ்ம்பவிக்கும் ஸாமாந்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு ஸ்வயமே மீமாம்ஶா ஸ்ரவணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கக்கூடுமன்றோ? நிற்க : வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிவது ஒன்று ; ப்ரஹ்ம வேதநம் ப்ரஹ்மோபாஸநம் என்பது மற்றொன்று. கேவலம் அர்த்த ஜ்ஞாநம் கர்மத்திற்கு ஶேஷமானாலும் உபாஸந ரூபமான வித்யை கர்மங்களுக்கு அங்கமென்று சொல்ல முடியாது.

(6) ப்ரஸ்துதமான கடைசி லிங்கத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இந்த வாக்யத்தில் யாவதாயுஷம் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்படுகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், கர்மங்களுள், இருவகைகள் உண்டு. அவை, பலத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள், பலாபி ஸந்தியின்றிக்கே ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அங்கமாகச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் என்பன. இவைகளுள் எந்தக் கர்மங்களைப்பற்றி இந்த வாக்யம் பேசுகின்றது என்பதை நிர்ணயிக்க ஒரு அடையாளமும் இல்லை. பூர்வபக்ஷிகள் முதல் வகைக் கர்மங்களையே இது விவகஷிக்கின்றது என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படி நிர்ணயிப்பதற்கு விஶேஷ வித்த ஹேது ஒன்றுமில்லை யாதலால், இது இரண்டாவது கர்மங்களைப்பற்றியே பேசுகின்றது என்பது வித்தாந்திகளின் நிர்ணயம்.

இந்த மந்த்ரத்திற்குப் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லும் அர்த்தமாவது : “யாவஜ்ஜீவம் காம்ய கர்மங்களை அவைகளின் பலத்தை உத்தேசித்து எல்லாரும் அநுஷ்டித்தல் வேண்டும். இப்படியே உன்னிடத்தில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டா மென்னும் ப்ரகாராந்தரம் இல்லை. இப்படியானால் ‘காம்ய கர்மாநுஷ்டாநத்தில் சில நிவித்தாநுஷ்டாநங்கள் ஸம்பவிக்குமே ; அவை விதி பலத்தால் உத்தேசித்த பலத்தைக் கொடுத்தாலும் நிஷேத பலத்தால் ப்ரத்யவாயமும் ப்ரஸங்கிக்குமே’ என்று ஶங்கிப்பாயோ? அஶாத்த மென்னும் ஶங்கை வேண்டாம். ஶப்தம் அவ்விதம் சொல்லியிருக்கிறபடியால் [அநுஷ்மிதி சென்றாடாது] என்கிறபடி ப்ரத்யவாய ஹேஸ ப்ரஸக்தியுமில்லை.” இதுதான் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லும் அர்த்தம். வித்தாந்திகள் சொல்லும் அர்த்த மென்னவென்றால் : “கர்மங்களைப் பலாபிஸந்தியின்றிக்கே யாவஜ்ஜீவம் செய்தல் வேண்டும் இப்படிச் செய்வதுதான் உனக்கு ப்ராப்தம். வேறொரு ப்ரகாரமும் சரியன்று. பலத்தை உத்தேசியாமல். கர்மங்களைச் செய்யும் உன்னிடத்தில் அந்தக் கர்மங்கள் பந்தகங்களாகமாட்டா. [நர என்பதற்கு ‘ஷங்கமற்றிருக்கும்’ ந ரமத இதி நரः அதாவது : பலாபிஸந்தி இன்றிக்கேயிருக்கும் என்பது பொருள்.] இது தான் வித்தாந்திகள்

சொல்லும் அர்த்தம், ‘கர்மமே புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றது, என்பதற்கு ‘யாவஜ்ஜீவம் கர்மங்களைச் செய்துவா’ என்னும் இந்த வாக்யத்தை ஸாதகமாகப் பூர்வப்பஷி உதாஹரித்தான். ‘இந்த வாக்யத்திற்கு நீ சொல்வது அர்த்தமன்று; ‘யாவஜ்ஜீவம் உபாஸநாங்கமான வரஞ்சிரம தர்மத்தைவிடாது அநுஷ்டித்துவா’ என்பதே பொருள். அதாவது: உபாஸநத்திற்கு அங்கமாயுள்ள கர்மங்களை ஒருபொழுதும் விட்டு விடாதே’ என்பதுதான் இதன் அர்த்தமாகையால் ‘உபாஸநமே புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. கர்மாநுஷ்டாநம் அதற்கு அங்கம் என்பதே இதனால் ஏற்படுகின்றது’ என்பது வித்தாந்திகளின் நிர்ணயம்.

இந்த மந்த்ரத்தை அர்த்தம் செய்யும் விஷயத்தில் ஸ்ரீ வ்யாஸர் ‘வேறுவிதமாகவும் ஒரு யோஜனை செய்யக்கூடும்’ என்று மற்றொரு ஸுத்ரத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். அதாவது: “**ஸ்துதயேநுஸ்திவா**” என்பதுதான். இதன் பொருளாவது; ‘பலாபிஸந்தி பின்றிக்கே கர்மங்களைச் செய்வதன் வைபவத்தைப் புகழும்பொருட்டு இவ்விடத்தில் கர்மங்களைச் செய்ய அநுமதி கொடுக்கப்படுகின்றது’ என்பதுதான். ‘நீ எவ்வளவு காலம் கர்மங்களைச் செய்தாலும் செய்யலாம். வித்யாமாஹாத்ம்யத்தால் அந்தக் கர்மங்கள் உண்ணைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா’ என்று அநுமதி கொடுப்பதானது இது வித்யாப்ரகரண மாதலால் வித்யையின் ஸ்துதியின் பொருட்டே ஆகுமன்றோ? முதல் மந்த்ரத்தில் ‘**இஶாவாஸ்யமி஦் ஸர்வம்**’ [இதெல்லாம் பகவானுல் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது] என்று வித்யை உபக்ராந்தமாக இருக்கிறபடியால், அந்த வித்யையைப் புகழ்வது ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்ததே. இதுதான் இந்த இரண்டாவது ஸுத்ரத்தை இயற்றின வ்பாஸ் பகவானுடைய திருவள்ளம். பூர்வப்பஷி சொல்லுகிறபடி இந்த இரண்டாவது மந்த்ரம் ‘யாவஜ்ஜீவம் கர்மங்களைச் செய்து வா’ என்னும் பொருள் கொண்டதானால், வித்யையைப்பற்றிப் பேசிவரும் ப்ரகரணத்திற்குக் கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசவது விருத்தமாகும் என்பதைக் காண்பிக்கவேண்டு மென்பதும் திருவள்ளமாக இருக்கலாம். இந்த இரண்டாவது யோஜனையில் ‘**குர்வை**’ இத்யாதியான வாக்யம் ‘கர்மங்களைச் செய்யலாம்’ என்று கேவலம் அது மதியைக் கொடுக்கின்றது. முதலில் விளக்கப்பட்ட யோஜனையில் ‘வரஞ்சிரம தர்மங்களை யாவஜ்ஜீவம் செய்’ என்று கர்மாநுஷ்டாநத்தை இரண்டு யோஜனைகளே ஸமஞ்ஜஸங்கள்; பூர்வப்பஷியின் யோஜனை ப்ரகரணத்திற்கு அத்யந்த விருத்தமாயிருப்பதுடன் வேறு காரணங்களாலும் அதிமாத்ரம் அஸங்கதமாகையால் ‘கர்மங்கள் ஸாக்ஷாத்தாகப் புருஷார்த்தப்ரதங்கள்; வித்யை அவைகளுக்கு அங்கம்’ என்னும் பூர்வப்பஷி களின் கசஷிக்கு இந்த மந்த்ரம் ஸாதகமாட்டாது என்பது வித்தம்.

இந்த உபநிஷத்தில் வேறு சில மந்த்ரங்களும் விசாரார்ஹங்களாக இருக்கின்றன. அவைகளை அவசரம் ப்ராப்தமாகும்பொழுது பரக்க வசாரிப்போம்.

